



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců JUDr. Zoji Dvořákové a Mgr. Zdeňka Lehovce v právní věci

žalobce: **PAPENO 2 s.r.o.**, IČO 283 55 37,  
sídlem Brno, Bohuslava Martinů 802/9,  
zast. Mgr. Pavlem Vincíkem, advokátem  
se sídlem Praha 1, Ovocný trh 1096/8,

proti  
žalované: **Česká republika - Ministerstvo životního prostředí**,  
se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65,  
zast. Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,  
se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 42,

o zaplacení 7 030 265 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 11. dubna 2018, č.j. 10 C 68/2017 – 156,

**takto:**

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna do patnácti dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci částku 7 030 265 spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 11.8.2017 do zaplacení.

- II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 177 918 Kč a před odvolacím soudem 88 952 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Pavla Vincíka.

### Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zaplacení částky 7 030 265 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 11.8.2017 do zaplacení (výrok I.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení v částce 1 500 Kč (výrok II.).
2. Žalobce je provozovatelem solární elektrárny o výkonu 7,519 MW umístěné v katastrálním území Sokolnice, která je osazena 33 600 kusy solárních panelů. Žalovaná částka představuje náhradu škody vzniklé neprovedením transpozice Směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2012/19/EU ze dne 4.7.2012 o odpadních elektrických zařízeních (dále také jen směrnice) do uplynutí její transpoziční lhůty, tj. do 14.2.2014. Tato směrnice stanovila povinnost členských států zajistit nejpozději do 14.2.2014 financování nákladů na sběr a zpracování odpadu z elektrických a elektronických zařízení (včetně solárních panelů) uvedených na trh po 13.8.2005 výlučně prostřednictvím výrobců těchto zařízení. V rozporu se směrnicí ukládá vnitrostátní úprava v § 37p odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, povinnost zajistit financování nutné pro zpracování a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů uvedených na trh do 1.1.2013 provozovatelům solárních elektráren, kteří musí do 30.6.2013 uzavřít smlouvu s provozovatelem kolektivního systému za účelem samotné recyklace solárních panelů a odvádět provozovatelům kolektivních systémů příspěvek tak, aby financování bylo plně zajištěno nejpozději do 1.1.2019. V důsledku neprovedení správné a úplné transpozice směrnice je žalobce znevýhodněn a vzniká mu škoda ve výši zaplaceného poplatku.
3. Soud prvního stupně vzal za prokázané, že žalobce uzavřel dne 30.6.2013 smlouvu o zajištění kolektivního plnění pro provozovatele solárních elektráren instalovaných do 1.1.2013 se společností REMA PV Systém, a.s., která je provozovatelem kolektivního systému zajišťujícího zpracování a využití elektroodpadu. Žalobci dle této smlouvy vznikla povinnost zaplatit příspěvek na zpracování a využití odpadu ze solárních panelů a to v pěti ročních platbách odpovídajících každá dvaceti procentům z celkové částky počínaje 30.11.2014 a konče 30.11.2018. Rovněž bylo prokázano, že REMA PV Systém, a.s., potvrdila, že celková výše příspěvku žalobce na budoucí recyklaci solárních panelů za období 2014-2018 činí 7 030 265 Kč, z čehož žalobce k 30.9.2017 uhradil 4.218.158,80 Kč a zbývá mu uhradit 2 812 106,20 Kč (vše bez DPH). Dále soud prvního stupně konstatoval, že financování nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů bylo s účinností od 1.1.2013 upraveno novelou zákona č. 185/2001, o odpadech, provedenou zákonem 65/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, která v § 37p odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb. u solárních panelů uvedených na trh do 1.1.2013 uložila povinnost zajistit financování zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů provozovatelům solárních elektráren. Tato právní úprava byla schválena dne 31.1.2012, tedy přede dnem nabytí účinnosti Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012, tudíž nebyla v rozporu s předpisy Evropské unie. Smlouvu s REMA PV Systém, a.s., na jejímž základě mu vznikla povinnost hradit příspěvky do kolektivního systému, žalobce uzavřel dne 30.6.2013 dle platné právní úpravy ještě před uplynutím implementační lhůty směrnice. Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 přitom neukládá členským státům povinnost měnit či rušit povinnosti vzniklé před jejím přijetím. Nadto v odstavci 4 článku 13 směrnice dle soudu prvního stupně výslovně připouští i jiný způsob financování nakládání s odpadem na základě dohody, když uvádí, že aniž je tato směrnice dotčena, mohou výrobci a uživatelé jiní než domácnosti uzavírat dohody o jiných způsobech financování. Soud prvního

stupně proto uzavřel, že smlouvu s REMA PV Systém, a.s., vznikla platně a nebyla v rozporu s čl. 13 Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012, jelikož nebyla vypovězena, měl žalobce povinnost plnit a škoda mu proto nevznikla

4. Proti rozsudku podal žalobce včasné odvolání. Soudu prvního stupně vytkl nesprávné skutkové zjištění ohledně zaplaceného příspěvku. Především však nesouhlasil s právním posouzením věci soudem prvního stupně. Nesouhlasil se závěrem, že mu povinnost hradit příspěvek vznikla ještě před uplynutím implementační lhůty. Zdůraznil, že směrnice je právní akt stanovující cíl, který musejí všechny členské země EU splnit. Účelem Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 bylo zavedení odpovědnosti výrobců za jejich zařízení a to nejpozději od 14.2.2014. Úprava dle směrnice tak působí do budoucna, pokud by tedy vyvstala potřeba financování recyklace panelů před účinností směrnice, bylo by možné připustit, aby takové náklady nesli provozovatelé, pokud ale k vyřazení panelů dojde několik desítek let po přijetí směrnice, musí nést náklady na financování recyklace odpadu u v budoucnu vyřazených panelů výrobci. Žalobce se rovněž ohradil proti tomu, že soud prvního stupně vycházel z německého textu Směrnice 2012/19/EU ze 4.7.2012, z něž dovodil, že čl. 13 odst. 2 směrnice umožňuje uzavřít smlouvu o financování recyklace s provozovatelem recyklačního systému jak výrobcům, tak i jiným uživatelům zařízení. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že žalobě v celém rozsahu vyhová, a žalobci přizná náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaná k odvolání uvedla, že Smlouvou o Evropské unii a Smlouvou o fungování EU náleží výklad a interpretace práva Evropské unie do pravomoci a působnosti Soudního dvora EU. Nedostatky v provedení směrnice vytýká členskému státu Evropská komise a nejsou-li odstraněny, podá vůči členskému státu žalobu k Soudnímu dvoru EU. K neformálnímu upozornění na nedostatky při transpozici směrnice slouží tzv. EU Pilot řízení, to proběhlo i v případě transpozice Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012, a žádné nedostatky transpozice čl. 13 směrnice nebyly vytčeny. Dle žalované tak lze konstatovat, že transpozice čl. 13 směrnice provedená ustanovením § 37p zákona o odpadech je v souladu s unijním právem. Vzhledem k tomu, že směrnice novelizuje původní směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/96/ES ze dne 27.1.2003 o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ), která právně neupravovala nakládání s odpadními fotovoltaickými panely, a přitom neobsahuje žádná přechodná ustanovení pro výrobky, které nespádaly do věcné působnosti původní směrnice z roku 2002, je nutné uplatnit obecné právní principy (princip právní jistoty, princip legitimního očekávání aj.), které nedovolují aplikaci retroaktivních ustanovení právních předpisů. Zavedení povinnosti výrobce hradit náklady spojené s odpadními fotovoltaickými panely až pro panely uvedené na trh až po uplynutí transpoziční lhůty směrnice, tj. po 14.2.2014, tak bylo jedinou možnou variantou. Novelizací zákona o odpadech schválenou ještě před přijetím směrnice zákonodárce reagoval na faktickou situaci v České republice, a to v době, kdy zcela prokazatelně neexistovala žádná právní úprava pro financování sběru, zpracování, využití a odstranění solárních panelů. Žalovaná poukázala i na dosud nepravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25.7.2018, č.j. 9 C 68/2017-273, v němž soud dospěl k závěru, že fotovoltaické panely vyrobené v roce 2008 nespádají do účinnosti směrnice OEEZ, a tudíž nemohla vzniknout škoda v důsledku hrazení poplatků do kolektivního systému. Žalovaná proto žádala potvrzení napadeného rozsudku.
6. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, dle § 212 a § 212a o.s.ř. Dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
7. Odvolací soud musí předně konstatovat, že soud prvního stupně správně rozlišil, že odpovědnost státu za porušení práva Evropská unie není totožná s odpovědností státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. Otázkou vztahu odpovědnosti

za porušení komunitárního práva a odpovědnosti za škodu podle zákona č. 82/1998 Sb. se Nejvyšší soud zabýval např. v rozhodnutí ze dne 26.9.2007 sp. zn. 25 Cdo 2064/2005, ze kterého vyplývá, že případy odpovědnosti státu za porušení norem komunitárního práva jsou postaveny na jiném skutkovém i právním základě než případy vzniku odpovědnosti státu za majetkovou újmu podle zákona č. 82/1998 Sb; odpovědnost státu za porušení komunitárního práva (nejčastěji jako důsledek vadně či nevhodně implementované směrnice do národního právního řádu) není totožná s odpovědností státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. Z citované judikatury rovněž vyplývá, že jde-li o nárok na náhradu škody vzniklé porušením komunitárního práva, lze analogicky procesně postupovat podle zákona č. 82/1998 Sb. při řešení otázek jako např. u kterého státního orgánu je nutno nárok uplatnit, v jakých lhůtách apod. V tomto případě žalobce svůj nárok na náhradu škody uplatnil u Ministerstva životního prostředí jakožto ústředního orgánu státní správy ve věcech životního prostředí, do jehož působnosti spadají i záležitosti odpadového hospodářství. Nárok žalobce nebyl uspokojen, žalobce se proto mohl dle § 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. domáhat jeho uspokojení žalobu u soudu.

8. Správný je i závěr soudu prvního stupně, že je možné, aby se jednotlivec (ať již fyzická či právnická osoba) domáhal po členském státu Evropské unie náhrady škody vzniklé porušením komunitárního práva. Podmínkou však je, aby výsledek předepsaný směrnicí v sobě zahrnoval taková práva jednotlivců, která jsou identifikovatelná a existuje kauzální spojení mezi porušením závazku státu a utrpenou ztrátou a škodou (k tomu viz např. rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Erich Dillenkofer a ostatní versus Spolková republika Německo z 8.10.1996, jakož i další judikaturu citovanou soudem prvního stupně). Odpovědnost členského státu je objektivní, jejím předpokladem není zavinění.
9. Soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, avšak dospěl k nesprávným právním závěrům, pokud dovodil, že v projednávaném případě k porušení komunitárního práva nedošlo a žalobci nevznikl nárok na náhradu škody.
10. Nakládání s odpady se v komunitárním právu týkala Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2002/96/ES, ze dne 27.1.2003, která v čl. 9 definovala historický odpad jako výrobky uvedené na trh do 13.8.2005 s tím, že financování nakládání s takovýmto odpadem zajišťují výrobci, pokud členské státy nestanovily, že do tohoto financování budou částečně nebo plně zapojeni i jiní uživatelé. Tato původní směrnice se nevztahovala na solární panely. Směrnice č. 2002/96/ES, ze dne 27.1.2003 byla zrušena Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2012/19/EU, ze dne 4.7.2012, o odpadních elektrických a elektronických zařízeních, která nabyla účinnosti dne 13.8.2012, a která již pod stanovený režim nakládání s odpady zahrnuje i solární fotovoltaické panely.
11. V článku 13 Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 byla členskými státy uložena povinnost zajistit, aby náklady na sběr, zpracování, využití a k životnímu prostředí šetrné odstraňování OEEZ od uživatelů jiných, než jsou domácnosti financovali výrobci. Přitom umožňuje pouze jednu výjimku z této zásady a to pro historické odpady, tedy odpady z výrobků uvedených na trh do 13.8.2005. Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 uložila členskými státy, tedy i žalovanému, povinnost uvést v účinnost právní a správní předpisy nezbytné dosažení v souladu vnitrostátní právní úpravy se směrnicí nejpozději do 14.2.2014.
12. V České republice zákonodárce upravil financování nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů s účinností od 1.1.2013 novelou zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, provedenou zákonem č. 65/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, schváleným dne 31.1.2012. Dle § 37p odst. 2 zák. č. 185/2001 Sb., zákona o odpadech, ve znění účinném od 1.1.2013 platí pro solární

panely uvedené na trh do 1.1.2013, že povinnost zajistit financování předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu z těchto solárních panelů má provozovatel solární elektrárny, jejíž jsou solární panely součástí. Tuto povinnost musí provozovatel solární elektrárny zajistit prostřednictvím rovnoměrných dílčích plateb příspěvků, poskytovaných minimálně s roční periodicitou, počínaje 1.1.2014, na základě smlouvy uzavřené nejpozději do 30.6.2013 s osobou podle § 37h odst. 1 písm. c) tak, aby financování bylo plně zajištěno nejpozději do 1.1.2019. Právní osoba podle § 37h odst. 1 písm. c) stanoví příspěvky na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů zejména v závislosti na jejich hmotnosti a složení. Bližší podmínky financování podle odstavce 2 včetně minimální výše nebo způsobu výpočtu minimální výše příspěvků a způsobu finančního vypořádání po splnění povinností pro nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů stanovilo Ministerstvo životního prostředí vyhláškou č. 178/2013 Sb. V § 37p odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb. je pak povinnost zajistit financování likvidace odpadu z elektrických a elektronických zařízení uvedených na trh po 1.1.2013 uložena jejich výrobcům.

13. Z porovnání znění čl. 13 Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 a § 37p odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb. je patrný nesoulad požadavků daných směrnicí s českou právní úpravou. Zatímco Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 požaduje v čl. 13, aby povinnost zajistit náklady na sběr, zpracování, využití a odstraňování odpadu z elektrických a elektronických zařízení od jiných uživatelů, než jsou domácnosti, pocházejících z výrobků uvedených na trh po 13.8.2005 financovali výlučně výrobci těchto zařízení, česká právní úprava ukládá povinnost zajistit financování předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů uvedených na trh do 1.1.2013 provozovatelům solární elektrárny. Teprve u solárních panelů uvedených na trh po 1.1.2013 je v § 37p odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb. tato povinnost přenesena na výrobce.
14. Je sice pravdou, jak uvádí soud prvního stupně, že zákon č. 65/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, kterým byla do zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, vtělena v § 37p odst. 2 povinnost provozovatelů solárních elektráren financovat likvidaci odpadu z fotovoltaických panelů uvedených na trh do 1.1.2013 provozovatelům solární elektrárny, byl přijat a účinnosti nabyl před tím, než Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 nabyla účinnosti, a tudíž nebyl v rozporu předpisy Evropské unie. Od okamžiku uplynutí implementační lhůty stanovené v čl. 24 Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012, tj. od 14.2.2014, se však česká úprava dostala do kolize s úpravou požadovanou ve směrnici, když v rozporu s požadavkem na financování likvidace odpadu ze všech elektrických a elektronických zařízení uvedených na trh po 13.8.2005 ze strany výrobců, zatěžovala touto povinností pokud jde o fotovoltaické panely uvedené na trh do 1.1.2013 provozovatele solárních elektráren.
15. Česká republika tedy implementovala Směrnicí č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 do našeho právního řádu nesprávně. Odvolací soud se proto zaměřil na posouzení toho, zda žalobci v důsledku toho vznikla škoda.
16. V řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že žalobce je provozovatelem solární elektrárny instalované do 1.1.2013 (žalobcova licence k provozování elektrárny je z 30.12.2010), rovněž bylo prokázáno, že veškeré solární panely instalované v žalobcově elektrárně byly vyrobeny po 13.8.2005 (k tomu byly k důkazu čteny sdělení výrobců instalovaných solárních panelů).
17. Žalobce v řízení prokázal, že za účelem zajištění povinností uložených mu § 37p odst. 2 zák. č. 185/2001 Sb. ve znění zák. č. 165/2012 Sb. uzavřel dne 30.6.2013 se společností REMA PV Systém, a.s., smlouvu, na jejímž základě v období od 1.1.2014 do 1.1.2019 platí příspěvky na zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů. Žalobce rovněž prokázal

(přípisem společností REMA PV Systém, a.s., ze dne 13.10.2017), že celková výše jeho příspěvku na likvidaci elektroodpadu ze solárních panelů v letech 2014 až 2018 činí 7 030 265 Kč bez DPH, z čehož k 30.9.2017 uhradil 4 218 158,80 Kč bez DPH a uhradit mu zbývá 2 812 106,20 Kč bez DPH.

18. Odvolací soud uzavřel, že podmínky odpovědnosti státu za škodu v důsledku nesprávné implementace Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 byly naplněny. Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 stanovila jasně povinnost členského státu zajistit financování sběru, zpracování, využití a odstraňování odpadu ze všech elektrických a elektronických zařízení uvedených na trh po 13.8.2005 ze strany výrobců a to nejpozději do 14.2.2014. Česká republika k tomuto datu tento požadavek nesplnila, v rozporu s ním musel nést náklady likvidace odpadu z fotovoltaických panelů žalobce, který je provozovatelem solární elektrárny a nikoli výrobcem panelů. Pokud by Česká republika řádně implementovala čl. 13 Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 žalobci by nevznikla povinnost financovat likvidaci odpadů ze solárních panelů uvedených na trh od 13.8.2005 do 1.1.2013. Stejně tak by žalobci nevznikla povinnost uzavřít smlouvu s REMA PV Systém, a.s., ani finanční zátěž ve výši příspěvku na likvidaci odpadů ze solárních panelů. Žalobcův příspěvek činí 7 030 265 Kč bez DPH a tato částka představuje škodu, která žalobci vznikla v příčinné souvislosti s porušením závazku České republiky k řádné implementaci směrnice. Přičemž pod škodu je nutno zahrnout i částku 2 812 106,20 Kč, která dosud zaplacená nebyla, neboť ve smyslu § 2952 občanského zákoníku jde o škodu spočívající v dluhu, který žalobce má vůči REMA PV Systém, a.s., na základě shora citované smlouvy ze dne 30.6.2013 (k tomu viz závěry vyjádřené Ústavním soudem ČR v usnesení ze dne 31.1.2017, sp. zn. IV. ÚS 3798/16). Odvolací soud shledal nárok žalobce na náhradu škody ve výši 7 030 265 Kč důvodným, žalobci rovněž vznikl nárok na úrok z prodlení ve výši stanovené § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. a to po uplynutí 6 měsíční lhůty stanovené k předběžnému projednání nároku podle § 15 zákona č. 82/1998 Sb., ta uplynula dne 10.8.2017, nárok na úrok z prodlení proto počíná od 11.8.2017.
19. Nesprávně si soud prvního stupně vyložil i odstavec 2 článku 13 Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012, kde je uvedeno, že aniž je dotčena tato směrnice, mohou výrobci a uživatelé jiní než domácnosti uzavírat dohody o jiných způsobech financování (soud prvního stupně navíc tento odstavec nesprávně označuje jako odstavec 4, ačkoli čl. 13 má pouze dva číslované odstavce). Soud prvního stupně z tohoto odstavce dovodil, mimo jiné za použití německého textu směrnice, že náklady na likvidaci odpadů může smluvně převzít i jiná osoba než výrobce, pročež dle jeho názoru smlouva ze dne 30.6.2013 uzavřená mezi žalobcem a REMA PV Systém, a.s., cílům Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 neodporuje. V odstavce 2 článku 13 Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 je sice dána možnost výrobců a dalších uživatelů uzavírat dohody o jiných způsobech financování, taková možnost však předpokládá prvek smluvní volnosti, možnosti se rozhodnout, zda daný subjekt smlouvu uzavře či nikoli. Žalobce však smlouvu ze dne 30.6.2013 s REMA PV Systém, a.s., neuzavřel na základě svého rozhodnutí, ale na základě povinnosti uložené výše citovanými ustanoveními zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, tudíž smlouvu ze dne 30.6.2013 s REMA PV Systém, a.s., pod režim odst. 2 článku 13 Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012 podřadit nelze.
20. Nedůvodnou shledal odvolací soud námitku žalované, že pokud by měl zajistit financování nakládání se solárními panely zpětně ten výrobce, který solární panely fyzicky uvedl v minulosti na trh, tak by se jednalo o nepřipustnou retroaktivitu. Retroaktivitu je nutno rozlišit na pravou retroaktivitu a nepravou retroaktivitu. V daném případě nejde o pravou retroaktivitu, kterou Ústava ČR skutečně zakazuje (k tomu srovnej zejména Čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod), ale o nepravou retroaktivitu, která znamená, že novým právním předpisem se mají řídit i právní vztahy vzniklé před jeho účinností, avšak až ode dne jeho účinnosti.

Takováto retroaktivita je přípustná (k tomu srovnej soudem I. stupně citované usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 8.4.2014, sp. zn. 21 Cdo 1233/2013, obdobně též rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 10.10.2006, sp. zn. 21 Cdo 1389/2005).

21. Pro rozhodnutí soudu není podstatná ani skutečnost, že, jak žalovaná uváděla, v rámci řízení EU Pilot nebyly vytčeny žádné nedostatky transpozice čl. 13 Směrnice č. 2012/19/EU ze 4.7.2012.
22. K poukazu žalované na jiné rozhodnutí soudu prvního stupně, konkrétně na rozsudek ze dne 25.7.2018, č.j. 9 C 68/2017-273, v němž byla žaloba shledána nedůvodnou, odvolací soud uvádí, že je mu sice známo ustanovení 13 občanského zákoníku; v daném případě však jde zatím o nepravomocné rozhodnutí, s jehož závěry se neztotožňuje, nemohl z něj proto vycházet. Naopak lze odkázat na již pravomocné rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 10.10.2018, sp.zn. 62 Co 225/2018, v němž soud dospěl v obdobném případě k závěru, že Česká republika odpovídá za škodu způsobenou provozovateli solární elektrárny.
23. Odvolací soud proto napadený rozsudek postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil tak, že žalobě vyhověl a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu škody ve výši 7 030 265 Kč s příslušenstvím.
24. S ohledem na změnu prvostupňového rozsudku rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o.s.ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů. V řízení byl úspěšný žalobce a podle § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití § 224 odst. 1 o.s.ř. tak má právo na náhradu nákladů řízení. Náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně tvoří odměna advokáta za 4 úkony právní služby po 36 460 Kč dle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, paušální náhrada hotových výdajů advokáta za čtyři úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a 21% DPH ve výši 30 878 Kč, celkem tedy 177 918 Kč. Náklady odvolacího řízení tvoří odměna advokáta za 2 úkony právní služby po 36 460 Kč podle § 7 advokátního tarifu, paušální náhrada hotových výdajů advokáta za dva úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a 21% DPH ve výši 15 439 Kč, celkem tedy 88 959 Kč.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, pokud na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Praha 1. listopadu 2018

JUDr. Irena Nosková v.r.  
předsedkyně senátu